

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcu: **B. M. S., J. F., X., L., zast. J. M. K., advokátom so sídlom N., P.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-167/2011 zo dňa 13. októbra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/218/2011–152 zo dňa 05. apríla 2012 jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 1S/218/2011–152 zo dňa 05. apríla 2012 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-167/2011 zo dňa 13. októbra 2011 **z r u š u j e** podľa § 250j ods. 2 písm. c), d) O. s. p. a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalovaný **j e p o v i n n ý** nahradiť trovy konania **vo výške 725,56 €** k rukám právneho zástupcu žalobcu J. M. K., v lehote 15 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-167/2011 zo dňa 13.10.2011, ktorým potvrdil personálny rozkaz č. k. PR-MVSR 293/2011 zo dňa 22.07.2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Zákon“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka Policajného zboru SR.

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný správne konštatoval protiprávne konanie žalobcu, ktoré nie je zlučiteľné s postavením príslušníka Policajného zboru SR a jeho postup bol realizovaný zákonne. Žalovaný správne vyhodnotil zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy, ktoré malo spočívať v tom, že žalobca nebol čestným a disciplinovaným príslušníkom PZ, keď štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu, a to aj napriek oboznámeniu so sprísnenými opatreniami v súvislosti s jeho používaním. Za zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy súd považoval aj tú skutočnosť, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej svedomito neplnil úlohy uložené mu zákonom i rozkazom nadriadeného, čím porušil základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a), b), g), h) Zákona.

V súvislosti s tvrdeným nedodržaním lehoty pre vydanie predmetného rozhodnutia, krajský súd, s poukazom na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR uviedol, že je iba na rozhodnutí ministra vnútra, ktorý koná a rozhoduje vo veciach služobného pomeru, aký rozsah rozhodovania a konania vo veciach služobného pomeru ustanoví interným aktom. Minister vnútra personálnu pôsobnosť prepustenia zo služobného pomeru z dôvodov podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona nedelegoval na žiadneho z ostatných nadriadených žalobcu, ale ponechal ju vo svojej výlučnej personálnej pôsobnosti. Iba minister vnútra je oprávnený zistiť dôvod prepustenia a o prepustení zo služobného pomeru je povinný rozhodnúť v zákonnej lehote. V tejto súvislosti krajský súd poukazujúc na ustálenú judikatúru Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 7Sž/152/00, 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, 6Sž/13/01, 6Sž/127/03) uviedol, že až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru začína ministrom vnútra plynúť zákonom stanovená dvojmesačná subjektívna lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení.

Krajský súd ďalej uviedol, že doterajšie aktívne plnenie uložených úloh žalobcom, nemôže byť ospravedlnením pre protiprávne konanie. Krajský súd ako účelové hodnotil tvrdenia žalobcu, že pred vykonaním prvej dychovej skúšky požil liečivo S. a obľátku M., nakoľko bola vykonaná opakovaná dychová skúška s pozitívnym výsledkom. Nesporne bol v dychu žalobcu zistený alkohol, krajský súd v tejto súvislosti poukázal na § 136 písm. d)

Zákona. Prvá dychová skúška bola vykonaná v čase o 09:09 hod., opakovaná dychová skúška bola vykonaná v čase o 09:24 hod., pričom obe skúšky mali pozitívne výsledky na prítomnosť alkoholu. V konaní o prepustení zo služobného pomeru bolo žalobcovi dostatočným spôsobom preukázané, že štátnu službu vykonával pod vplyvom alkoholu, napadnuté rozhodnutie obsahuje všetky zákonom predpísané náležitosti, je dostatočne odôvodnené a žalovaný sa v ňom vysporiadal so všetkými vznesenými relevantnými námietkami.

Proti predmetnému rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote dňa 10.05.2012 odvolanie domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa, alternatívne zmeny napadnutého rozsudku v zmysle žalobného návrhu.

Žalobca, poukazujúc na žalobné námietky, ďalej uviedol, že § 192 ods. 5 Zákona nie je formulovaný natoľko jednoznačne, aby nepripúšťal odlišné výklady. Súd je povinný pri výklade právnej normy postupovať v súlade s výkladovými postupmi, osobitne je povinný ju vykladať v súlade s Ústavou SR, najmä v súlade s princípom právneho štátu a ochrany základných práv a slobôd. Krajský súd princíp ústavnej konformity výkladu nerešpektoval.

Z jazykového výkladu právnej normy žiadnym spôsobom nevplyva, že by zákonodarca mal pod pojmom „zistil“ na mysli až ukončenie dokazovania a vyšetrovania dôvodu prepustenia. Pojem zistil je synonymom pojmu „dozvedel“, zákonodarca mal zjavne na mysli deň, keď sa nadriadený policajta o jeho konaní dozvie. Ak je minister vnútra orgánom vykonávajúcim pôsobnosť vo veci prepustenia, potom každý orgán vykonávajúc dokazovanie v tejto veci prepustenia, koná v jeho priamej pôsobnosti. Je neprípustný záver, že riaditeľ OR PZ vykonávajúc vyšetrovanie vo veci prepustenia nekoná v pôsobnosti ministra a je „iným orgánom“, od ktorého sa minister iba „dozvedá“ o dôvode prepustenia. Ak orgán vykonávajúc vyšetrovanie predloží spis s riadne vykonanými dôkazmi, ministromu má začať plynúť dvojmesačná subjektívna lehota na jeho podpis. Tento záver je absurdný, lebo ak je vyšetrovanie vykonané riadne, nie je zrejmé, z akého dôvodu je potrebná dvojmesačná lehota na to, aby minister vyhotovil a podpísal rozkaz na prepustenie. Ak však minister dospeje k záveru, že dokazovanie nebolo vykonané riadne, podľa názoru krajského súdu sa má za to, že dôvod prepustenia „nezistil“ a žiadna lehota mu neplynie; tento postup by bolo možné opakovať až do uplynutia ročnej objektívnej lehoty. Ak sa ukladá orgánu verejnej moci povinnosť vo veci rozhodnúť v určenej lehote, nemá sa na mysli len povinnosť vyhotoviť rozhodnutie vo veci, ale aj povinnosť vo veci konať a rozhodnúť. Výklad krajského súdu konštruje fikciu, ako by pôsobnosť na konanie a rozhodnutie vo veci patrila dvom odlišným orgánom s odlišnou subjektívnou lehotou.

Žalobca ďalej uviedol, že zmyslom danej právnej normy bolo stanoviť pre správny orgán pevné hranice na konanie a rozhodnutie vo veci, nie len na rozhodnutie samotné. Určujúcim je zistenie dôvodu prepustenia, t. j. skutku, ktorého sa mal policajť dopustiť. Lehota dvoch mesiacov je zjavne primeranou na celé konanie a nie lehotou na napísanie a podpísanie rozhodnutia v rozsahu dvoch normostrán. Účelom je právna istota pre policajta ako aj pre PZ. Policajta má chrániť pred neúmerným predlžovaním konania zo strany orgánu verejnej moci a súčasne zabezpečiť, aby osoby, ktoré hrubo porušili služobnú prísahu bezprostredne opustili PZ. Úmyslom zákonodarcu nebolo docieľiť stav, kedy je subjektívna lehota úplne obsoletná, nakoľko je možné ju zo strany správneho orgánu kedykoľvek obísť spôsobom, ktorý aplikoval žalovaný a odobril krajský súd.

Žalobca ďalej poukázal, že v danej veci nepochybne pozitívnu dychovú skúšku zistil orgán v priamej personálnej pôsobnosti ministra, nešlo o skutok, kedy skutok zistil bezprostredne nadriadený, začal konanie, skončil ho a predložil ministrovi, teda v danom prípade skutok, ktorý sa stal dôvodom prepustenia zistil samotný minister prostredníctvom vlastného orgánu. V tejto súvislosti žalobca na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozhodnutie tunajšieho súdu sp. zn. 8Sžo/163/2009. Žalobca namietal, že krajský súd mal primárne hľadiť na to, ktorý z možných výkladov právnej normy je konformný s princípom právneho štátu a ochrany základných ľudských práv. Prvoradá je ochrana jednotlivca pred svojvôľou štátnej moci, pričom pravidlá pre výkon verejnej moci je potrebné vykladať jednoznačne reštriktívne. Ústavne súladný výklad musí mať prednosť pred inými metódami výkladu, v tejto súvislosti poukázal žalobca na judikatúru Ústavného súdu SR (sp. zn. II. ÚS 148/06, III. ÚS 348/06, IV. ÚS 209/07).

Žalobca namietal, že kontrolný orgán nevyhotovil o priebehu kontroly žiadnu zápisnicu, priebeh úkonu správneho orgánu sa dokumentuje tak, aby o jeho obsahu nemohli vzniknúť pochybnosti – nie je mysliteľné, aby bol účastník nútený dokazovať priebeh procesného úkonu výsluchom svedkov. Krajský súd nijako nezdôvodnil ako sa vysporiadal s obsahom svedeckých výpovedí I. B. a kpt. S. H.. Ďalších svedkov správny orgán, napriek návrhu, bez uvedenia dôvodu, neumožnil vypočuť, pričom krajský súd sa ani s touto námietkou žiadnym spôsobom nevysporiadal. Taktiež sa súd nevysporiadal ani s namietaným rozdielnym postupom voči iným policajtom.

Záverom žalobca poukázal na to, že hladina alkoholu v zistenej miere v prevažnej väčšine štátov umožňuje vedenie motorového vozidla, čo krajský súd nezohľadnil, rovnako ani pomer závažnosti konania k doterajšiemu priebehu výkonu služby. Dychová skúška s takým výsledkom v policajta s dlhoročnou čestnou a svedomitou službou v PZ mala byť dôvodom zrušenia rozhodnutia žalovaného pre zjavnú neprimeranosť.

K podanému odvolaniu sa písomným podaním zo dňa 30.05.2012 vyjadril žalovaný tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Uviedol, že posúdenie otázky závažnosti porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti je predmetom správneho uváženia žalovaného a súdu neprislúcha, aby vlastnou úvahou nahrádzal diskrečné oprávnenie v otázke naplnenia obsahu právne neurčitého pojmu „porušenie služobnej prísahy a služobných povinností zvlášť hrubým spôsobom“, pretože by tým vstupoval do právomoci orgánu exekutívy, ktorá mu neprináleží.

Žalovaný mal za to, že výklad prezentovaný žalobcom ohľadne § 192 ods. 5 Zákona je neakceptovateľný vzhľadom k tomu, že pri takomto výklade by pri aplikácii dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona a plynutia dvojmesačnej subjektívnej lehoty, by ktorýkoľvek z nadriadených príslušníka PZ, ktorému minister vnútra neustanovil personálnu pôsobnosť prijať personálne opatrenie, by bez akýchkoľvek relevantných dôkazov mohol len uviesť, subjektívne tvrdiť, že zákonné podmienky prepustenia podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona zistil v takom časovom období, ktoré by malo za následok márne uplynutie zákonnej subjektívnej lehoty. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, z ktorej jednoznačne vyplýva, že dvojmesačná subjektívna lehota stanovená v § 192 ods. 5 Zákona začína plynúť len ministrovi vnútra, po tom, čo mu je služobným postupom predložený návrh na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) Zákona spolu so zadováženými dôkazmi. Iba minister vnútra sa považuje za nariadeného, je v súlade s § 3 Zákona oprávnený delegovať personálnu pôsobnosť na prepustenie zo služobného pomeru na iného nadriadeného, v danom prípade však k delegácii nedošlo.

Žalovaný ďalej uviedol, že až po doručení návrhu na prepustenie policajta zo služobného pomeru vrátane dôkazového materiálu začína ministrovi vnútra plynúť zákonná dvojmesačná lehota na prijatie rozhodnutia o prepustení, keďže len minister je oprávnený zistiť dôvod prepustenia. Minister vnútra nie je viazaný spracovaným návrhom na prepustenie, ktorý mu je predložený služobným postupom. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni tomu, aby bolo voči policajtovi začatí konanie vo veci jeho prepustenia zo služobného pomeru, ktoré bude neskôr zastavené (§ 239a Zákona). Minister postupuje pred vydaním rozhodnutia v súlade s § 238 ods. 4 Zákona. Ak po preštudovaní doručeného návrhu a zhromaždených dôkazov zistí akékoľvek pochybenia, tieto sú odstraňované práve v priebehu subjektívnej lehoty. Ak minister zistí, že predložené dôkazy nie sú takej kvality, aby jednoznačne, bez akýchkoľvek pochybností preukazovali policajtovi naplnenie zákonných podmienok uvedeného dôvodu prepustenia zo služobného pomeru, v priebehu

subjektívnej lehoty sa realizuje dopĺňanie predložených dôkazov tak, aby bol dodržaný aj procesný postup s prihliadnutím na § 193 ods. 2 a § 238 ods. 3 Zákona. Aj z dôvodu, aby nedochádzalo k rozdielnemu postoju pokiaľ ide o aplikáciu dôvodu prepustenia, kompetenciu zistiť dôvod prepustenia a rozhodnúť o prepustení zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e) Zákona minister vnútra ponechal vo svojej výlučnej personálnej pôsobnosti.

V súvislosti s odkazom žalobcu na metodické usmernenie sekcie personálnych a sociálnych činností MV SR č. p. SPC-625/1/2005 zo dňa 04.11.2005 žalovaný uviedol, že vzhľadom na judikatúru najvyššieho súdu je dostatočne preukázané, že predmetné usmernenie nie je právne záväzné, nie je prameňom práva.

Žalovaný tiež uviedol, že žiadnym skúmaním sa nedá zistiť, či hladina alkoholu, ktorá bola zistená u žalobcu, pochádza k požitia alkoholických nápojov alebo liečiv prípadne obľátky M., skúmaním sa zisťuje len prítomnosť alkoholu. Tvrdenia žalobcu o tom, že požil obľátku M. a kvapky S. neboli z výpovedí policajtov, ktorí vykonávali kontrolu, potvrdené. Žalobca až po tom, čo bolo proti nemu začaté konanie vo veci prepustenia zo služobného pomeru začal uvádzať tieto skutočnosti. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na vyjadrenie príslušníkov PZ, ktorí vykonávali kontrolu SKIS-OK3-2011/001597. Zo zadovážených dôkazov bolo dostatočne preukázané, že žalobcovi bolo umožnené, aby sa bezprostredne po vykonaní dychovej skúšky vyjadril k zistenému množstvu alkoholu v jeho krvi, mal možnosť všetky námietky vlastnoručne zaznamenať do spracovaného záznamu, čo však neurobil. Žalovanému žiadne zákonné ustanovenie neukladá spracovávať zázpisnicu o tom, že žalobca bol počas výkonu štátnej služby podrobený dychovej skúške za účelom zistenia, či štátnu službu nevykonáva pod vplyvom alkoholu. Žalobca bol služobne zaradený v rámci služby dopravnej polície, bol si vedomý tej skutočnosti, že užitie liečiv obsahujúcich alkohol môže ovplyvniť výsledok dychovej skúšky. Tiež žalovaný uviedol, že aj pokiaľ žalobca požil tesne pred vykonaním dychových skúšok požil lieky s obsahom alkoholu a obľátku M., konal v rozpore s § 136 ods. 1 písm. d) Zákona.

Žalovaný uviedol, že žiaden z policajtov, ktorí sa podrobili dychovej skúške, sa po ich vykonaní nežiadal na odber krvi, pričom odber krvi, ktorému sa podrobil žalobca bez toho, aby o tejto skutočnosti informoval pracovníkov vykonávajúcich kontrolu alebo bezprostredne nadriadeného, bol vykonaný v čase o 11:55 hod., t. j. v čase viac ako po dvoch hodinách od vykonania poslednej dychovej skúšky. Žiadne okolnosti nebránili žalobcovi, aby po tom, čo u neho bola zistená pozitívna hladina alkoholu v dychu, požiadal kontrolných pracovníkov prípadne nadriadeného, aby sa mohol za ich prítomnosti podrobiť odberu krvi.

Zákonné ustanovenia neukladajú povinnosť kontrolnému orgánu poučiť kontrolovaného o možnosti podrobiť sa odberu krvi.

Žalovaný poukázal, že žalobca sa považuje za skúseného, odborne fundovaného policajta, pracujúceho na úseku dopravnej polície, kde dychové skúšky u vodičov sám vykonával. V prípade pochybností o nesprávnom postupe kontrolného orgánu mal na túto skutočnosť upozorniť, žiadne okolnosti mu nebránili v tom, aby tieto zaznamenal vo vlastnoručne spracovanom zázname. Konanie žalobcu bolo, s ohľadom na sprísnené opatrenia na elimináciu negatívnych javov v PZ o zmiernenie negatívneho ohlasu verejnosti na požívanie alkoholických nápojov príslušníkmi PZ, krajne nezodpovedné a odporujúce obsahu služobnej prísahy, k plneniu ktorej sa dobrovoľne zaviazal. Žalobca bol oboznámený so všetkými svojimi povinnosťami, vedel aké následky môže očakávať, ak sa u neho počas výkonu štátnej služby zistí prítomnosť alkoholu alebo iných návykových látok. Na činnosť príslušníkov PZ sú kladené vyššie nároky, a to nielen počas priameho výkonu služby, ale aj mimo nej. Hlavnou úlohou PZ je chrániť záujmy spoločnosti a s tým spojené vyššie nároky an činnosť príslušníkov PZ.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 25.09.2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 3 O. s. p., rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 250ja ods. 3 O. s. p., ak odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu v medziach žaloby nie je v súlade so zákonom a súd prvého stupňa žalobu zamietol, môže rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 O. s. p., súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa § 3 Zákona, v služobnom úrade v mene štátu koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány (ďalej len „nadriadený“), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona, policajt sa prepustí zo služobného pomeru, ak porušil služobnú prísahu alebo služobnú povinnosť zvlášť hrubým spôsobom a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Podľa § 192 ods. 5 Zákona, o prepustení policajta z dôvodov uvedených v odseku 1 písm. d) až g) možno rozhodnúť len do dvoch mesiacov odo dňa, keď nadriadený zistil dôvod prepustenia, najneskôr však do jedného roka odo dňa, keď tento dôvod vznikol; v týchto lehotách sa musí rozhodnutie o prepustení policajtovi aj doručiť.

Podľa § 193 ods. 1 Zákona, návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva spravidla jeho bezprostredne nadriadený na predpísanom tlačive a predkladá ho bezodkladne služobným postupom na ďalšie opatrenie nadriadenému, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru.

Podľa § 193 ods. 2 Zákona, policajtovi musí byť daná možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru z dôvodu uvedeného v § 192 ods. 1 písm. e), navrhovať dôkazy a obhajovať sa.

Podľa § 233 ods. 1, 2 Zákona, oprávnený orgán postupuje pred vydaním rozhodnutia tak, aby bol presne a úplne zistený skutočný stav veci; na ten účel je povinný obstaráť si na rozhodnutie potrebné podklady. Oprávnený orgán posudzuje rovnako dôkladne všetky rozhodné okolnosti bez ohľadu na to, či svedčia v prospech, alebo v neprospech účastníka konania.

Podľa § 238 ods. 1, 2, 3, 4 Zákona, za dôkaz môžu slúžiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Dôkazom sú najmä výpovede, vyjadrenia osôb vrátane účastníkov konania, odborné posudky, znalecké posudky, správy, vyjadrenia a potvrdenia orgánov a organizácií, listiny, veci a obhliadka. Účastník konania je oprávnený navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy. Oprávnený orgán hodnotí dôkazy podľa vlastnej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Podľa § 241 ods. 1 vety prvej Zákona, rozhodnutie musí byť v súlade s právnymi predpismi, musí vychádzať zo skutočného stavu veci a obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní. V písomnom vyhotovení rozhodnutia sa tiež uvedie, kto rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia a označenie policajta.

Podľa § 241 ods. 3 Zákona, v odôvodnení rozhodnutia sa uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený oprávnený orgán pri hodnotení dôkazov a pri použití právnych predpisov, na ktorých základe rozhodoval.

Žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-167/2011 zo dňa 13.10.2011, potvrdil personálny rozkaz č. k. PR-MVSR 293/2011 zo dňa 22.07.2011, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona, keď bol dňa 18.05.2011 podrobený dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu s pozitívnym výsledkom pri prvej skúške v hodnote **0,17 mg/l** (0,35 promile) a pri opakovanej skúške s hodnotou **0,15 mg/l** (0,31 promile).

Žalovaný a rovnako krajský súd v napadnutom rozhodnutí, okrem iného, konštatovali, že nie je podstatnou skutočnosťou, akým spôsobom sa alkohol dostal do dychu žalobcu, vzhľadom na povinnosti príslušníka PZ v zmysle § 136 písm. d) Zákona. Žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že ak by žalobca aj požil liečivo S. a obľátku M., konal v rozpore s § 136 písm. d) Zákona. Žalovaný poukázal tiež na časť I. písm. a) bod 9 Rozkazu ministra vnútra SR č. 6/1997 o úlohách na zvýšenie morálneho stavu a disciplíny príslušníkov PZ, ktorý rozkaz nerozlišuje, akým spôsobom sa alkohol do krvi alebo dychu policajta dostal, teda mohlo to byť aj prostredníctvom lieku a obľátok M..

Kontrolný orgán vykonávajúci dychové skúšky vylúčil, že žalobca by mohol požiť pred druhou dychovou skúškou obľátku M.. Z písomného vyjadrenia pracovníkov Sekcie kontroly a inšpekčnej služby MV SR zo dňa 02.06.2011 vyplýva, že všetci policajti, ktorí

pred druhou dychovou skúškou navštívili toaletu, boli cestou na toaletu a späť sprevádzaní pracovníkom kontroly.

Zo zápisnice o výsluchu I. M. B. zo dňa 22.06.2011 vyplýva, že pokiaľ kontrolovaní policajti, u ktorých bol v dychu zistený alkohol, vrátane žalobcu, navštívili toaletu, títo, okrem prvého policajta, ktorý mal pozitívnu dychovú skúšku (npor. V.) sprevádzaného pracovníkom kontroly, šli na toaletu bez dozoru resp. sprievodu.

Žalobca v priebehu konania o prepustenie zo služobného pomeru predložil znalecký posudok M. D. K., podľa ktorého pozitívny výsledok dychovej skúšky mohol byť ovplyvnený užitím liečiva S. a oblatky M., odporučil však vykonať vyšetrovací pokus.

Žalovaný v tejto súvislosti zabezpečil odborné vyjadrenie Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ, z obsahu ktorého vyplýva, že liek S. môže ovplyvniť výsledok dychovej skúšky v prípade, že sa dychová skúška vykoná bezprostredne po jeho požití. Vplyv konzumácie oblatok M. na výsledok dychovej skúšky nebol ústavu známy.

Žalobca predložil v priebehu administratívneho konania zápisnicu o vyšetrovacom pokuse zo dňa 24.06.2011, ktorému sa podrobil iný príslušník PZ, z ktorej vyplýva, že požitie kvapiek S., oblatok M. samostatne ako aj spolu, môže mať za následok pozitívnu dychovú skúšku s hodnotami **0,19 mg/l**, resp. **0,23 mg/l**.

V zmysle vyššie uvedeného najvyšší súd konštatuje, že žalovaný neodstrániac rozpory vo vykonaných dôkazoch, nedostatočne zistil skutkový stav. Povinnosťou správneho orgánu bolo úplne a presne zistiť skutočný stav veci a následne zistené skutočnosti uviesť v odôvodnení rozhodnutia spolu s uvedením relevantných dôvodov ako aj to, akým spôsobom sa vysporiadal s existujúcimi rozpormi. Pokiaľ dospel k záveru, že aj užitie uvedených látok je dôvodom prepustenia v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) Zákona, mal tento svoj záver náležite odôvodniť.

Pokiaľ bolo ako na nepriamy dôkaz poukazované na udalosti zo dňa 17.05.2011 na ubytovni, najvyšší súd len uvádza, že zo žiadnej z výpovedí nachádzajúcich sa v administratívnom spise (o. i. M. V., npor. G.) nevyplýva ani nebolo inak preukázané, že žalobca by bol ubytovaný na izbe, kde policajti rušili nočný klud, prípadne sa v tejto „hlučnej“ spoločnosti nachádzal.

Zákonná definícia dôvodu prepustenia podľa § 192 ods. § 1 písm. e) vyžaduje **kumulatívne** naplnenie oboch domnienok, a to, porušenie služobnej povinnosti alebo služobnej prísahy **zvlášť hrubým spôsobom** a ponechanie policajta v služobnom pomere by bolo **na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby**. Najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by boli právnym základom pre uvedený záver.

Odôvodnenie správneho rozhodnutia musí smerovať ku konkrétnym okolnostiam zisteným v jednotlivom prípade. Nemožno za súladné s § 214 ods. 3 Zákona považovať odôvodnenie obsahujúce len všeobecné konštatácie, že služobná povinnosť bola porušená zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bez vysporiadania sa so skutkovými okolnosťami konkrétneho prípadu, a to najmä s poukazom na hodnotu zisteného alkoholu v dychu policajta (kde odchýlka meracieho prístroja je 0,018 mg/l) a doterajší výkon služby. Je tiež potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaný sa rovnako žiadnym spôsobom nevysporiadal so stanoviskom odborového orgánu v zmysle § 225 ods. 2 písm. c) Zákona. Toto vyjadrenie nie je záväzné, ako správne žalovaný uviedol, čo však neznamená, že nemá vo vzťahu k predmetu konania žiadnu relevanciu. Žalovaný je povinný sa s jeho obsahom vysporiadať, a dôvodiť pre ktoré okolnosti nebolo resp. nemohlo byť toto stanovisko realizované. Ak by bol akceptovaný rýdzo formalistický prístup žalovaného, bolo by otázne aký význam (okrem formálneho naplnenia znenia Zákona) by uvedené stanovisko malo.

V súvislosti s uvedeným bude úlohou žalovaného v ďalšom konaní odstrániť rozpory vo vykonaných dôkazoch a ustáliť skutkový stav. Následne bude jeho povinnosťou tento náležite zistený skutkový stav vyhodnotiť a ak v súvislosti so zistenými skutočnosťami dospeje k záveru, že porušenie povinnosti uvedenej v § 136 Zákona dosahuje intenzitu porušenia služobnej povinnosti a služobnej prísahy zvlášť hrubým spôsobom, náležite tento záver odôvodní a rovnako uvedie aj dôvody, pre ktoré by ponechanie žalobcu by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby.

Pokiaľ žalobca namietal vydanie prvostupňového rozhodnutia po uplynutí subjektívnej lehoty v zmysle § 192 ods. 5 Zákona, najvyšší súd sa stotožnil s právnym hodnotením vykonaným krajským súdom, na ktorého obsah odkazuje.

Nadriadeným, ktorého má na mysli § 192 ods. 5 Zákona je minister vnútra, keď len tento je oprávnený rozhodovať o prepustení zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e) Zákona. V zmysle § 193 ods. 1 Zákona návrh na prepustenie policajta zo služobného pomeru spracováva jeho bezprostredne nadriadený, k tomuto je policajt oprávnený vyjadriť sa, navrhovať dôkazy a obhajovať sa; rozhodovacia právomoc rozhodnúť o prepustení v zmysle § 192 ods. 1 písm. e) Zákona však patrí výlučne ministrovi. On je nadriadeným, ktorému začína plynúť subjektívna lehota v zmysle § 192 ods. 5 Zákona, po predložení spracovaného návrhu na prepustenie zo služobného pomeru.

Ustálená judikatúra (sp. zn. 7Sž/152/00, 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, 6Sž/13/01, 6Sž/127/03) k tejto otázke zaujala jasné stanovisko. Je potrebné uviesť, že pokiaľ žalobca odkazoval na rozhodnutie sp. zn. 8Sžo/163/2009, toto bolo vývojom judikatúry prekonané neskoršími rozhodnutiami (sp. zn. 5Sžo/144/2010, 5Sžo/26/2011), preto naň najvyšší súd neprihliadal.

Nemožno akceptovať konštrukciu žalobcu, podľa ktorej zistenie prítomnosti alkoholu v dychu príslušníkmi orgánu kontroly patriaceho do priamej pôsobnosti ministra, je zistením dôvodu prepustenia ministrom. Personálna pôsobnosť neznamená totožnosť orgánov (podľa názoru žalobcu *vlastná kontrola ministra*), ale je vyjadrením vzťahu nadriadenosti/podriadenosti v rámci vnútornej štruktúry policajného zboru. Začiatok plynutia lehoty je viazaný na obdobie po predložení návrhu spracovaného bezprostredne nadriadeným, nemôže lehota na rozhodnutie začať plynúť bez toho, aby mal orgán oprávnený vo veci rozhodovať, k dispozícii podklady, na základe ktorých má rozhodnutie vydať.

Ďalšie námietky žalobcu vznesené v odvolaní nepovažoval najvyšší súd za podstatné pre prejednanú vec, a preto sa nimi nezaoberal.

Na základe uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu je potrebné zmeniť podľa § 250ja ods. 3 O. s. p. tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného č. SLV-PS-PK-167/2011 zo dňa 13.10.2011 zrušuje z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 2 písm. c), d) O. s. p.) a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 2 O. s. p. a § 246c ods. 1 vety prvej

O. s. p. tak, že úspešnému žalobcovi priznal ich náhradu **spolu vo výške 725,56 €** spočívajúcu v:

- náhrade za úkony právnej pomoci vo výške podľa § 11 ods. 4 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej v texte rozsudku len „Vyhláška“), **za rok 2011 vo výške 128,82 €** (prevzatie a príprava zastúpenia, písomné podanie na súd vo veci samej – žaloba /§ 14 ods. 1 písm. a), b) Vyhlášky/, v uplatnenej výške á 57,- €/, režijný paušál k dvom úkonom /§ 16 ods. 3 Vyhlášky/, vo výške á 7,41 €).
- náhrade za úkony právnej pomoci **za rok 2012 vo výške 265,28** (písomné podanie na súd vo veci samej dňa 17.02.2012, písomné podanie na súd vo veci samej zo dňa 22.03.2012, písomné podanie na súd vo veci samej – odvolanie, v uplatnenej výške á 58,69 €, režijný paušál k trom úkonom vo výške á 7,63 €).
- náhradu za stratu času vo výške **203,36 €** (za 16 polhodín strávených cestou na pojednávanie zo dňa 05.04.2012 a späť, vo výške á 12,71 € /§ 17 ods. 1, 2 Vyhlášky/).
- cestovné náhrady vo výške **128,10 €** (základná náhrada 700 km x 0,183 € podľa § 1 písm. b) opatrenia Ministerstva práce, sociálnych vecí a rodiny SR č. 632/2008 Z. z. o sumách základnej náhrady za používanie cestných motorových vozidiel pri pracovných cestách.)

Súd nepriznal uplatnenú náhradu trov za 1 úkon právnej služby a k nemu prislúchajúci režijný paušál (ďalšia porada s klientom zo dňa 23.04.2012), keď jeho poskytnutie ani trvanie nebolo zo strany právneho zástupcu žalobcu žiadnym spôsobom preukázané.

Súd ďalej nepriznal uplatnenú náhradu za spotrebované pohonné látky, keď právny zástupca žalobcu nepredložil kópiu technického preukazu použitého motorového vozidla (zn. B.). Súčasťou súdneho spisu je len kópia motorového vozidla zn. V.. Z uvedeného dôvodu nebolo možné určiť spotrebované pohonné hmoty, a teda súd priznal len základnú náhradu.

Žalovaný je povinný náhradu trov konania podľa § 149 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 246c ods. 1 O. s. p. uhradiť na bankový účet právneho zástupcu žalobcu vedený v T., A., číslo účtu X..

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu SR v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zák. č. 757/2004 o súdoch o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u o d v o l a n i e n i e j e p r í p u s t n é .

V Bratislave 25. septembra 2012

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková